

РЕШЕНИЕ

№ 144

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9548** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мариана Маркова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от пълномощник на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) против решение № 2908/30.07.2025 г. по НАХД № 7893/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав. С решението е отменен електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН]/29.03.2021 г., издаден от АПИ, с който на „ПИМК“ ООД, с ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. на основание чл.187а, ал.2, т.3 във вр. с чл.179, ал.3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) за нарушение на чл.102, ал.2 от същия закон. Ответникът в писмено становище излага доводи за неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът от СГП намира, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите,

установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Въз основа на установената фактическа обстановка е направил изводи, които настоящият състав споделя. Към сочената дата на извършване на нарушението - 29.03.2021 г. разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП, /в редакцията ДВ, бр.105 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г./ не е предвиждала издаването на ЕФ за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, а само за нарушение на чл. 179, ал. 3 от същия закон, които по своето съдържание са различни. Така, към посочената дата законодателят не е предвидил възможност за ангажиране на административнонаказателна отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на ЕФ. Поради това, за нарушението на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП е бил приложим процесуалният ред за санкциониране на деянията, съставляващи административно нарушение на задължението за заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП според категорията на пътното превозно средство, предвиден в чл. 189е, ал. 1 от ЗДвП, а именно, съставяне на акт за установяване на административно нарушение и издаване на наказателно постановление, при наличието на предпоставките за това. Съгласно чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове, не е допустимо обосноваването на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност чрез разширително тълкуване при непълнота или неяснота на съществуващата правна уредба. По изложените съображения, правилна е постановената отмяна на процесния ЕФ. Тя е в съответствие и с възприетото в решение от 21.11.2024 г. по дело № С-61/23 на Съда на Европейския съюз.

Освен това в случая е изтекла и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване. Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не се предвижда друго. Това означава, че по отношение на административнонаказателните производства следва да се прилагат и разпоредбите на чл.80 от НК. Впрочем такава е и трайната съдебна практика, затвърдена с Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година на колегиите на ВАС и ВКС, което е задължително за прилагане от съдилищата. Съгласно разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години (относно административнонаказателните производства, при които предвидените наказания са глоби и лишаване от права). Със съставянето на ЕФ съдът намира, че административно наказателното преследване е започвало. Връчването на ЕФ е действие последващо съставянето. Съгласно разпоредбата на чл. 81, ал. 2 от НК давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането и прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. В конкретния случай, това означава, че към дата 29.09.2025 г. погасителната давност по отношение административнонаказателното

производство, образувано срещу жалбоподателя, е изтекла. Административнонаказателното производство е образувано за нарушение извършено на 29.03.2021 година. Доколкото, както бе посочено по-горе, по отношение на административнонаказателните производства следва да се приложи разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, абсолютната погасителна давност следва да бъде в размер на четири години и шест месеца от датата на административното нарушение.

С оглед изхода на спора и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр. с чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за разноски. Установява се такива да са направени в размер на 276,10 евро (с левова равностойност 540 лева) – възнаграждение за адвокат, платено съгласно отбелязването в представения договор за правна помощ, което е в минималния размер, предвиден в чл.18, ал.2 вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Сумата е дължима от АПИ, която е юридическо лице съгласно чл.21, ал.2 от Закона за пътищата.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2908/30.07.2025 г. по НАХД № 7893/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ПИМК“ ООД, с ЕИК[ЕИК], сумата 276,10 (двеста седемдесет и шест евро и 10 евроцента) евро – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.